

Arrest

**nr. 67 667 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen

bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op de criteria 2.88 en 'andere prangende humanitaire situaties' van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Wat betreft 2.8B voldoen betrokkenen, qua verblijfsduur, aan dit criterium. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dienden betrokkenen een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan verzoeker d.d. 05.01.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afleveren tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart 8. Uit een schrijven van het 'Vlaams Gewest dd.14.04.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart 8 geweigerd werd.

Het feit dat betrokkenen sinds 2006 in België verblijven, dat ze Nederlands zouden spreken (attesten), dat ze ingeburgerd zouden zijn (attesten cursus maatschappelijke oriëntatie, attest van inburgering en getuigenverklaringen) en dat ze werkbereid zijn (contract (supra), loonfiches, werkbeloofte en attest werkbereidheid), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Als prangende humanitaire redenen maakt de advocaat duidelijk dat verzoekers twee kinderen hebben die allebei in België zijn geboren. Hun oudste dochter gaat hier naar school. De kinderen zouden nog nooit in Soedan zijn geweest en ze zouden geen Arabisch spreken of schrijven. België zou voor hen hun geboorte- en hun thuisland zijn. Verzoekers terugsturen naar Soedan zou een onmenselijke behandeling betekenen (art. 3 EVRM) en zou het leven van de kinderen volledig overhoop halen.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat de kinderen geboren zijn in 2007 en 2009. Ze zijn jonger dan 6 jaar, wat betekent dat ze niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). Het loutere feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Uit het attest van (J.Z.), administratief medewerker van de stedelijke basisschool De Molen, blijkt bovendien dat (M.) startte in de instapklas op 01.02.2010. Deze (niet verplichte) scholing van hun kind vond, op enkele dagen na, steeds plaats in illegaal verblijf. De ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Wat het argument betreft dat de kinderen geen Arabisch spreken of schrijven kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet spreken en schrijven, evenmin aanzien worden als een grond tot regularisatie aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. De ouders hebben hun kinderen dus zelf in de situatie gebracht waardoor hun kinderen België als hun thuisland beschouwen en waardoor een terugkeer naar Soedan hun leven volledig overhoop zou halen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 31.05.2006, werd afgesloten op 10.04.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de beslissing *Weigering Vluchtelingenstatus - Weigering Subsidiaire Bescherming*. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d.14.05.2009, hen ter kennis gegeven met de post op 25.05.2009. Hun tweede asielaanvraag, ingediend op 04.01.2010, werd afgesloten op 08.02.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) met de beslissing *Weigering van Inoverwegingname van een Asielaanvraag*. Betrokkenen verkozen ook nu geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.02.2010, hen rechtstreeks ter kennis gegeven door DVZ en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures — namelijk ongeveer 2 jaar en 11 maanden (1ste asielprocedure) en ongeveer 1 maand (2 asielaanvraag) — waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 24 lid 2 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, alsook de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Artikel 24 lid 2 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie bepaalt het volgende: “Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”. Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind bepaalt het volgende: “Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.” Verzoekers kinderen werden beide in België geboren. Zij zijn nooit in hun land van herkomst geweest en spreken geen Arabisch. Kinderen van hun leeftijd heeft rust en stabiliteit nodig. Hen dwingen terug te keren naar Soedan, en nogmaals volledig alles opnieuw moeten opbouwen, is niet in het belang van de kinderen. Het belang van het kind moet nochtans, zoals opgelegd door het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, steeds de eerste overweging zijn bij handelingen van de overheid. De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: (...). Bij het nalezen van deze beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk de belangen van de kinderen, stabiliteit en rust, niet voorop heeft gesteld bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 24 lid 2 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie alsook artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind geschonden heeft. Verwezende partij beweert dat verzoeker zijn kinderen bewust in de illegaliteit heeft gebracht, en zij hieruit geen rechten kunnen putten. Echter, dit kan geen rol spelen in de afweging van de belangen van het kind. Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verantwoorden niet waarom het belang van de kinderen niet doorweegt en voorrang krijgt op beslissing die de Dienst Vreemdelingenzaken neemt. Er kan dan ook besloten worden tot een schending van de materiële motiveringsplicht. De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij had huidige situatie correct moeten inschatten en de belangen van het kind moeten laten primeren. Verzoeker is dan ook gerechtigd om de schorsing en vernietiging van de bestreden beslissing te vragen.”

2.1.2. Verzoekers betogen dat hun kinderen beide in België geboren zijn, nooit in hun land van herkomst geweest zijn en geen Arabisch spreken. Ze stellen dat een gedwongen terugkeer naar Soedan niet in het belang is van hun kinderen. Het feit dat ze hun kinderen bewust in de illegaliteit hebben gebracht kan volgens hen geen rol spelen in de afweging van de belangen van het kind.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). De bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat verzoekers van hun kinderen gescheiden worden.

Verzoekers betoog dat artikel 24, lid 2 van het Handvest werd geschonden omdat het hoger belang van hun kinderen zou worden geschaad, kan niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing vormt immers geen "maatregel betreffende de kinderen" zoals bedoeld in artikel 24 van het Handvest. De bestreden beslissing, waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt bevonden en waarbij hen een bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten, laat daarenboven het recht op onderwijs van de kinderen ongemoeid. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe het hoger belang van de kinderen door de bestreden beslissing zou worden aangetast. Verzoekers maken immers niet aannemelijk als zouden hun kinderen in hun land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen krijgen.

In de beslissing wordt op uitvoerige wijze geantwoord op datgene wat verzoekers in hun aanvraag hebben uiteengezet als zijnde 'prangende humanitaire redenen'. De beslissing luidt als volgt:

"(...) Vooreerst kan opgemerkt worden dat de kinderen geboren zijn in 2007 en 2009. Ze zijn jonger dan 6 jaar, wat betekent dat ze niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003, nr. 116.916). Het loutere feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Uit het attest van Joeri Zaman, administratief medewerker van de stedelijke basisschool De Molen, blijkt bovendien dat Mena startte in de instapklas op 01.02.2010. Deze (niet-verplichte) scholing van hun kind vond, op enkele dagen na, steeds plaats in illegaal verblijf. De ouders wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Wat het argument betreft dat de kinderen geen Arabisch spreken of schrijven kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet spreken en schrijven, evenmin aanzien worden als een grond tot regularisatie aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. De ouders hebben hun kinderen dus zelf in de situatie gebracht waardoor hun kinderen België als hun thuisland beschouwen en waardoor een terugkeer naar Soedan hun leven volledig overhoop zou halen. (...)"

Verzoekers kregen reeds op 14 mei 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies). Vervolgens werd op 8 februari 2010 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater) genomen, waarbij hen opnieuw een bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten. Het is derhalve niet onredelijk te concluderen dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van hun asielprocedure en dat ze zelf, door het bevel dat hen gegeven werd niet uit te voeren, gekozen hebben voor een illegaal verblijf.

Waar verzoekers ook de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel dient erop te worden gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden verweten nu verzoekers niet aannemelijk maken dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van feiten. Er wordt geen schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, evenmin van artikel 24 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de Rechten van de Mens, alsook de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: (...). Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat zijn asielprocedure niet van die aard zou zijn om als onredelijk lang te kunnen beschouwen. Verzoeker en zijn gezin komen één maand te kort om aan de in de richtlijn van 19 juli 2009 gestelde termijn te voldoen. Deze minimale tekortkoming kan niet volstaan om de negatieve beslissing te verantwoorden inzake hun aanvraag om legaal verblijf op basis van de instructies van 19 juli 2009. Aan verzoeker en zijn gezin een positieve beslissing ontzeggen omdat zijn asielprocedure slechts een maand te kort was om als onredelijk lang te kunnen beschouwen, is bezwaarlijk redelijk te noemen. Waarom deze minimale tekortkoming zo zwaar moet doorwegen en een positieve beslissing

verhindert, wordt hoegenaamd niet verklaard in de bestreden beslissing. Gezien het voorgaande kan vastgesteld worden dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging gebaseerd is op een niet-afdoende motivatie. Tegenpartij heeft onzorgvuldig en onredelijk gehandeld bij het nemen van de beslissing, door aan verzoeker zulk een minimale tekortkoming te verwijten en hem hierbij alle kansen op regularisatie te ontnemen. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2.2. Verzoekers betogen dat ze, wat betreft de termijn van een onredelijk lange asielprocedure, één maand te kort komen om te voldoen aan de termijn zoals gesteld in de instructie van 19 juli 2009. Ze stellen dat de beslissing onredelijk is waar er gesteld wordt dat hun asielprocedure niet als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier, dienden verzoekers een eerste asielaanvraag in op 31 mei 2006. Die asielaanvraag werd op 10 april 2009 afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De eerste asielprocedure heeft derhalve 2 jaar en 11 maanden geduurd. Een tweede asielaanvraag, ingediend op 4 januari 2010, werd afgesloten op 8 februari 2010 en duurde derhalve slechts ongeveer één maand.

Verzoekers kunnen gevolgd worden in hun betoog dat zij een maand te kort komen om te voldoen aan het criterium van de 'onredelijk lange asielprocedure'. Echter, verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun kritiek als zou de beslissing onredelijk zijn, daar waar gesteld wordt dat de asielprocedures niet van die aard zijn dat ze als onredelijk lang beschouwd kunnen worden.

Immers, de bewoordingen van de instructie van 19 juli 2009 is hieromtrent duidelijk. De asielprocedure diende, opdat die als onredelijk lang beschouwd zou kunnen worden, drie jaar te bedragen, wat in casu niet het geval is, zoals supra uiteengezet en zoals correct werd weergegeven in de bestreden beslissing. De instructie luidt als volgt:

“1. Langdurige procedures

1.1 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families) Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag. De termijn van vier jaar wordt teruggebracht op drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De periode van drie of vier jaar wordt berekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten.”

In zoverre verzoekers de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekers niet aannemelijk maken als zou de beslissing genomen zijn op basis van een verkeerde voorstelling van feiten.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC